

## 04 - Želja za želju...

„Osam, šest, tri“ jasno je čuo prosedog čoveka, čije je komične brčice pre nekoliko minuta glasno komentarisao plavuši koja je uzalud primenjivala razne tehnike zavođenja, ne bi li ga ubedila da zajedno odu sa dosadne žurke.

Zabezeknuto je gledao u papirić. „863“.

„Glavna nagrada je Luminomobil serije XRZ5, čestitamo sretnom dobitniku! Molimo Vas da se što pre javite organizatoru.“

Zia mu je pritrčala oduševljeno vrišteći dok ju je plavuša odmerala od glave do pete.

„To je tvoj tiket, ne?!“

„Jeste.“ izustio je bez određene emocije. Muzika je ispunila prostoriju i na momenat nije obratio pažnju na devojkicu koja se očigledno obradovala više od njega.

„Zar se ni malo ne raduješ?!“ vidno se razočarala.

„Radujem se.“

„Bože, zašto ne možeš da budeš malo osećajniji?“

„Šta sam sad pogrešio?“

„Ništa! Nije bitno!“ okrenula se i otišla.

„Ko ti je to?“ ogłosi se plavuša.

„Ti si još tu?“ hladno je odgovorio podigavši obrvu i prostrelivši je pogledom.

\*\*\*

Luminomobil se sa lakoćom probijao kroz kišu. Ruak je zevnuo. Umaralo ga je ujednačeno zujanje napona. Ljubičaste kapljice raspršavale su se o šoferku kao minijturni vatrometi. „Verujem da kod tebe neće ni boju promeniti! Ti nisi čovek, ti si android bez emocija!“ dobacila mu

je pre nego što je seo u sedište neočekivane nagrade. Bila je u pravu, vozilo je i dalje imalo beli odsjaj. Model je bio prošlogodišnji, sa zastarelom opremom, pa su pojedine funkcije morale da se obavljaju polu-manuelno, kao prokleta otvaranje pregrade za rukavice. Vozilo je promenilo boju u ljubičasto. Stres. Sve ga je nerviralo. Pritisnuo je dugme na pregradi, malo kažiprstom pomerio plastiku i vratanca su se podigla. Lopta veličine šake bila je poslednje što je očekivao da vidi. „Želja za želju“ pisalo je na metalnoj površini. „Šta mu to znači?“

Posegnuo je za objektom kada začu glas.

„Značilo je „Želja za želju“, ali to više ne važi, sada samo poželiš, ne moraš razmišljati ni o čemu“.

Osvrnuo se ali nije ugledao nikoga.

„Tu sam“, glas je dolazio iz pregrade.

Ovog puta je jasno prepoznao malo stvorenje koje se upola krilo iza lopte. Srebrno odelce doprinosilo je utisku da je mali nevidljiv, jer se savršeno utapao u pozadinu.

Protrljao je oči u neverici. „Ja ovo definitivno sanjam“, pomislio je.

„Ne sanjaš.“ došao je odgovor od nepoznatog.

„Da li mi čita misli?“

„Da, čitam ti misli. Znam i šta želiš, samo pritisni dugme i želja će ti se ispuniti“, izgovorio je i nestao.

Uvo mu je zavibriralo. Pretpostavio je da je Zia. Povukao je resicu na dole.

„Molim?“

„Izvini što sam planula.“

„Nema problema.“

Veoma dobro je poznavao proces njenog ponašanja. Bes – kajanje – izvinjenje, svaki put ista priča. Čitavih pet godina.

„Navratićeš?“

„Kasnije.“ Događaj sa minijaturnim čovečuljkom nije mu davao mira.

„Važi, čekam te.“ nasmešila se, osetio je to po maloj promeni u glasu.

Ispipavao je površinu stranog objekta i došao do malog udubljenja. Crveno dugme kao da se smešilo na dnu. Dve crne tačkice i kriva linija su činile lice smajlija. Ali šta zaista znači natpis? Da li ga je stvorenje slagalo? Šta bi on mogao da ima što bi neko pozeleo? Radio je kao eliminator svemirskog otpada i bio je bolno svestan da se Zia zabavljala sa njim da bi prkosila ocu trilijarderu. Bogata devojkica i siromašni momak — koji kliše. Nije podnosio klišeje, kao što ga je nervirao i materijalizam. Jedinu stvar od vrednosti je upravo dobio na tomboli i rado će je se i otarasiti ako je to potrebno. Mada, sa druge strane, kakvih je on želja imao? Ambicija? Želeo je što i svi ostali ljudi — da bude istinski voljen, ovakav kakav je. Sumnjao je da će Zia ikada moći da ga zavoli, sve u vezi njega joj je smetalo. Što nije nežan, što je nezainteresovan, nekad čak i zgađen ponašanjem okolnih meštana. Razlikovao se od većine momaka.

Okretao je loptu u ruci.

„Šta ti je to?“ zainteresovala se.

„Ne znam.“

„Mogu da vidim?“

„Bolje nemoj, ne znam sa sigurnošću šta predstavlja. Možda je opasno.“

Oči su joj zasuzile.

„Izvini.“ automatski odgovor bez vidljive emocije.

Sela je na kauč. Mačor joj se momentalno stvorio u krilu. Pomilovala ga je po glavi i životinja počeo da prede. Hologramska materijalizacija je radila savršeno. Duga crna dlaka dopirala mu je do ogromnih šapa. Nekada se Ruak pitao kako li životinja vidi kad su joj i oči gotovo prekri-

vene. Dok je stajao tako zamišljen nije ni primetio da se Zia našla iza njegovih leđa i istrkla mu loptu iz ruke.

„Nemoj!“

Kasno. Prst je dotakao dugme i svet je ispario.

Probudio se. Kapci su mu bili teški. Monotono pucketanje vatre iz kamina bio je jedini zvuk. Nalazio se u ogromnoj prostoriji. Boje kao da su se konstantno prelivale jedna u drugu, nije mogao jasno da ih razlikuje. Ležao je na nečem mekanom što je mirisalo na Ziu. Šta se to dešava? Trgao se na dodir po leđima, neko ga je mazio. Nežno.

„Zia?“ progovorio je, ali sve što se začulo bilo je tiho „mjau“.